

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ສິດທິພິເສດແຫ່ງການອະທິຖານ

ໂດຍ ແອວເດີ ເຈ ເດວິນ ຄໍນິຊ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍ, ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນ
ຄວາມຮູ້ສຶກ ຫລື ແນວຄິດ ຫລື ແຮງກົດດັນ. ພຣະອົງເປັນອົງສັກສິດ, ດັ່ງທີ່ພຣະຄຳພີໄດ້ສອນ.
ພຣະອົງມີໃບໜ້າ ແລະ ພຣະຫັດ ແລະ ມີຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະຢ່າງດີເລີດ. ພຣະອົງເປັນຈິງ.
ພຣະອົງຮູ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນເປັນການສ່ວນຕົວ; ແລະ ພຣະອົງຮັກເຮົາທຸກຄົນ. ພຣະອົງປາຖະໜາ
ທີ່ຈະໃຫ້ພອນແກ່ເຮົາ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ມີໃຜໃດແດ່ໃນພວກທ່ານທີ່ເອົາກ້ອນຫີນໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ ເມື່ອລູກຂໍເຂົ້າ?

“ຫລື ລາວຈະເອົາງູໃຫ້ບໍ່ ເມື່ອລູກຂໍປາ?

“ພວກທ່ານທັງໆທີ່ເປັນຄົນບໍ່ດີກໍຍັງຮູ້ເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ. ຈິ່ງຊັ້ນຫລາຍກວ່ານັ້ນ
ອີກຈັກເທົ່າໃດ ພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຈະເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່
ຜູ້ທີ່ຂໍຈາກພຣະອົງ?” (ມັດທາຍ 7:9–11).

ບາງທີປະສົບການສ່ວນຕົວຈະຊ່ອຍເປັນຕົວຢ່າງສຳລັບຫລັກທຳນີ້. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນໜຸ່ມ
ຝຶກຝົນເປັນນາຍໝໍຢູ່ Boston Children’s Hospital, ແຕ່ລະຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດວຽກ
ຫລາຍຊົ່ວໂມງ ແລະ ເດີນທາງລະຫວ່າງໂຮງໝໍ ແລະ ບ້ານໃນເມືອງວໍເຕີທາວ, ລັດມາຊາຈູເສັດ,
ສ່ວນຫລາຍແລ້ວແມ່ນໂດຍລົດຖີບ ເພາະພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ລົດ
ຂອງພວກເຮົາ. ແລງວັນໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຂີ່ລົດຖີບກັບບ້ານຫລັງຈາກເຮັດວຽກຫລາຍ
ຊົ່ວໂມງໃນໂຮງໝໍ, ຮູ້ສຶກເມື່ອຍ ແລະ ຍາກກິນເຂົ້າ ແລະ ຮູ້ສຶກທີ່ຖອຍໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ
ຕອນເຖິງບ້ານຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຈະໃຫ້ເວລາ ແລະ ກຳລັງແກ່ພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆ

ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງສະແດງທ່າທາງມ່ວນຊື່ນນຳອີກ. ເວົ້າຕາມຄວາມຈິງ, ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ພຽງຈະຖືບລົດຖີບຕໍ່ໄປ.

ທາງກັບບ້ານຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີຮ້ານອາຫານຂາຍຈີນໄກ່ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກິນໄກ່ຕ່ອນໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຫົວເຂົ້າ ແລະ ບໍ່ເມື່ອຍຫລາຍປານໃດ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເວລານັ້ນຮ້ານອາຫານຂາຍຂາໄກ່ ແລະ ອື່ງໄກ່ຫລຸດລາຄາ ຕ່ອນລະ 29 ເຊັນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງກະເປົາເງິນ ມີພຽງແຕ່ 5 ເຊັນເທົ່ານັ້ນ. ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືບລົດກັບບ້ານຕໍ່ໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິງສະພາບການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຖາມ, ຖ້າວ່າໃນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະຊ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເກັບເງິນ 25 ເຊັນໄດ້ບໍ່ຢູ່ຂ້າງທາງ. ຂ້າພະເຈົ້າບອກພຣະອົງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີເລື່ອງໝາຍແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ບຸນຄຸນຫລາຍຖ້າພຣະອົງຈະມອບພອນອັນເມດຕານີ້ໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມເບິ່ງພື້ນດິນຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງແຕ່ກໍບໍ່ເຫັນຫຍັງເລີຍ. ພະຍາຍາມຮັກສາສັດທາດ້ວຍທ່າທາງອັນຖ່ອມຕົນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຖືບລົດຕໍ່ໄປ. ໃກ້ຈະເຖິງຮ້ານອາຫານ, ແລະ ເກືອບຈະກົງກັນຂ້າມກັບຮ້ານອາຫານຂາຍຈີນໄກ່, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຫລຽນເງິນ 25 ເຊັນ ຢູ່ພື້ນດິນ. ດ້ວຍຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ ແລະ ໂລ່ງໃຈ, ຂ້າພະເຈົ້າຈັບເງິນຫລຽນຂຶ້ນມາ, ຊື້ໄກ່ຈີນກິນ ແຕ່ລະຄຳຢ່າງແຊບນົວ ແລະ ຖືບລົດກັບບ້ານຢ່າງມ່ວນຊື່ນ.

ໃນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ, ພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ປົກຄອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນທຸກທິນທຸກແຫ່ງ, ໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານກ່ຽວກັບເລື່ອງເລັກນ້ອຍ. ຄົນໜຶ່ງອາດຈະຖາມວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຕ້ອງເປັນຫວ່ງເປັນໄຍນຳເລື່ອງອັນເລັກນ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳໃຫ້ເຊື່ອວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮັກເຮົາ. ຫລາຍສິ່ງທີ່ສຳຄັນຕໍ່ເຮົາກາຍເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຮັກເຮົາ. ພຣະອົງປະສົງຈະຊ່ອຍເຮົາຫລາຍຂະໜາດໃດ ກັບເລື່ອງໃຫຍ່ທີ່ເຮົາຂໍ, ຖ້າສິ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ? (ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 18:20)

ເດັກນ້ອຍ, ຊາວໜຸ່ມ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ກໍເໝືອນກັນ, ກະລຸນາເຊື່ອວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນອົງແສນຮັກຂອງເຮົາ ປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ພອນເຮົາຂະໜາດໃດ. ແຕ່ເພາະວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ແຊກແຊງທາງເລືອກຂອງເຮົາ. ເຮົາຕ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະອົງ. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຕ້ອງເຮັດດັ່ງນີ້ຜ່ານການອະທິຖານ. ການອະທິຖານເປັນຂອງຂວັນສິ່ງໜຶ່ງທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ.

ໃນໂອກາດໜຶ່ງ, ສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມວ່າ, “ນາຍເຈົ້າຂ້າຂໍໂຜດສອນພວກຜູ້ຂ້າໃຫ້ອ້ອນວອນ” (ລູກາ 11:1). ໃນການຕອບພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງທີ່ໃຊ້ເປັນຄຳແນະນຳອັນສຳຄັນ

ຕໍ່ຫລັກທຳຂອງການອະທິຖານ. (ເບິ່ງ Russell M. Nelson, “Lessons from the Lord’s Prayers,” *Liahona*, May 2009, 46–49; ເບິ່ງ ມັດທາຍ 6:9–13; ລູກາ 11:1–4 ນຳອີກ). ຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ:

ເຮົາເລີ່ມດ້ວຍການເວົ້ານຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນວ່າ: “ຂ້າແດ່ພຣະບິດາຂອງຂ້າພະອົງທັງຫລາຍ ຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ” (ມັດທາຍ 6:9; ລູກາ 11:2). ເປັນສິດທິພິເສດທີ່ເຮົາຈະເວົ້ານຳພຣະອົງ ຢ່າງໂດຍກົງ. ເຮົາບໍ່ອະທິຖານຫາຜູ້ອື່ນ. ຈົ່ງຈື່ຈຳວ່າເຮົາໄດ້ຖືກສອນບໍ່ໃຫ້ເວົ້າຊ້ຳຄວາມເກົ່າ ຮ່ວມດ້ວຍການໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກເມື່ອອະທິຖານ.¹

“ຂໍໃຫ້ພຣະນາມເປັນທີ່ສັກກາລະບູຊາ” (ມັດທາຍ 6:9; ລູກາ 11:2). ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະບິດາຂອງພຣະອົງດ້ວຍກິລິຍາແບບເຄົາລົບນັບຖື, ຮັບຮູ້ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍົກຍ້ອງພ້ອມດ້ວຍຂອບພຣະໄທພຣະອົງ. ແນ່ນອນການນັບຖືຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂອບພຣະໄທພຣະເຈົ້າຢ່າງເຈາະຈົງດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈເປັນຈຸດສຳຄັນຂອງການອະທິຖານຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

“ຂໍໃຫ້ພຣະອົງມາປົກຄອງໂລກນີ້ເຖິດ; ຂໍໃຫ້ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້” (ມັດທາຍ 6:10; ລູກາ 11:2). ເຮົາຮັບຮູ້ຢ່າງເປີດເຜີຍໃນການເພິ່ງພາອາໄສພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະບໍ່ເປັນຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາກໍຕາມ. ປຶ້ມແປພະຄຳພິພາສາອັງກິດຂອງເຮົາອະທິບາຍວ່າ: “ການອະທິຖານເປັນການກະທຳທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາ ແລະ ຂອງເຮົາສອດຄ່ອງກັນ. ເປົ້າໝາຍຂອງການອະທິຖານບໍ່ແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພື່ອຮັບເອົາພອນທີ່ພຣະເຈົ້າເຕັມພຣະໄທທີ່ຈະປະທານໃຫ້ເຮົາ, ແຕ່ຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂ ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຕ້ອງຮ້ອງຂໍຈາກພຣະອົງເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນເຫລົ່ານັ້ນ.”

“ຂໍໃຜດໃນມື້ນີ້ໃຫ້ອາຫານທີ່ພວກຂ້າພະອົງຕ້ອງການ” (ມັດທາຍ 6:11; ເບິ່ງ ລູກາ 11:3 ນຳອີກ). ເຮົາຂໍສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄວາມສັດຊື່ເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນການຮ້ອງຂໍສິ່ງຂອງຈາກພຣະເຈົ້າ. ມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຢ່າງແທ້ຈິງ, ຕົວຢ່າງຖ້າເຮົາຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຊ່ອຍເຮົາສອບໄດ້ດີໃນໂຮງຮຽນແລ້ວເຮົາບໍ່ຫົວຊາຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນ, ເຮັດການບ້ານ, ຫລື ຮຳຮຽນກ່ອນຈະສອບ. ຫລາຍໆຄັ້ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານ, ພຣະວິນຍານຈະກະຕຸ້ນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຍ່ອມຮັບວ່າມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄວນເຮັດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຕໍ່ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງມີຂໍ້ຜູກມັດ ແລະ ເຮັດພາກສ່ວນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ມັນເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບແຜນຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດເພື່ອເຮົາໃນສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ.

“ຂໍໃຜດຍົກຄວາມຜິດທີ່ພວກຂ້າພະອົງໄດ້ທຳ” (ມັດທາຍ 6:12), ຫລື ຄຳແປອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ “ຂໍໃຜດຍົກການບາບຂອງພວກຂ້າພະອົງໃຫ້ພວກຂ້າພະອົງດ້ວຍເທີນ” (ລູກາ 11:4). ສ່ວນສຳຄັນຂອງການອະທິຖານສ່ວນຕົວຄືການກັບໃຈ ແຕ່ບາງຄັ້ງເຮົາກໍລືມສ່ວນສຳຄັນນັ້ນ. ເພື່ອການກັບໃຈຈະໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ, ຕ້ອງເປັນເລື່ອງສະເພາະ, ຈິ່ງໃຈ, ແລະ ຍາວນານ.

“ດັ່ງພວກຂ້າພະອົງຍົກຄວາມຜິດທີ່ຄົນອື່ນໄດ້ທຳຕໍ່ພວກຂ້າພະອົງນັ້ນ” (ມັດທາຍ 6:12; ເບິ່ງ ລູກາ 11:4 ນຳອີກ). ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ບອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເລື່ອງກ່ຽວຂ້ອງລະຫວ່າງການ ໃຫ້ອະໄພບາບຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຍົກໂທດບາບໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ. ບາງຄັ້ງສິ່ງທີ່ ຄົນອື່ນ ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາຈະເຈັບປວດຫລາຍແທ້ໆ ແລະ ເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພ ຫລື ລົມ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ບຸນຄຸນສຳລັບການປອບໂຍນ ແລະ ການປິ່ນປົວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນການເຊື່ອເຊີນ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ປົດປ່ອຍຄວາມເຈັບປວດຂອງເຮົາ ແລະ ມອບຄວາມເຈັບປວດນັ້ນໃຫ້ ພຣະອົງ. ໃນ Doctrine and Covenants, ພາກ 64, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ,

ພຣະອົງຈະໃຫ້ອະໄພຜູ້ທີ່ພຣະອົງປະສົງທີ່ຈະອະໄພ ແຕ່ພຣະອົງບັນຊາວ່າເຮົາໃຫ້ອະໄພ ແກ່ທຸກໆຄົນ

ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າເຮົາຕ້ອງເວົ້າໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາວ່າໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈ ລະຫວ່າງເຈົ້າກັບຂ້ອຍ, ແລະ ໃຫ້ລາງວັນຕາມການກະທຳຂອງເຈົ້າ (ຂໍ້ທີ 10–11).

ຫລັງຈາກນັ້ນເຮົາຕ້ອງລົມເລື່ອງນັ້ນທັງໝົດ, ເພື່ອໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະຕິບັດເລື່ອງນັ້ນຕໍ່ໄປ, ຖ້າຫາກວ່າເຮົາຢາກໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ.

“ຂໍຢ່າຍອມໃຫ້ຄົນນຳເຮົາໄປສູ່ການທົດລອງອັນໜັກ ແຕ່ຂໍໃຜດຮັກສາໃຫ້ພົ້ນຈາກມານຮ້າຍ” (ມັດ ທາຍ 6:13, footnote a; from Joseph Smith Translation, ມັດທາຍ 6:14; ເບິ່ງ ລູກາ 11:4 ນຳອີກ, footnote c; from Joseph Smith Translation). ເພາະສະນັ້ນ, ໃນການ ອະທິຖານຂອງເຮົາ, ເຮົາຕ້ອງເລີ່ມສວມຍຸດທະສາດທີ່ພະເຈົ້າໂຜດໃຫ້ພວກທ່ານ (ເບິ່ງ ເອເຟໂຊ 6:11; D&C 27:15) ໂດຍການຄອຍຖ້າຢ່າງຕັ້ງໃຈໃນວັນຂ້າງໜ້າ ແລະ ຂໍຄວາມ ຊ່ອຍເຫລືອຈາກສິ່ງທີ່ໜ້າຍ້ານກົວທີ່ເຮົາອາດຈະປະເຊີນ. ເພື່ອນໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ກະລຸນາ ຢ່າລືມຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປົກປ້ອງ ແລະ ຢູ່ນຳທ່ານ.

“ເຫດວ່າຣາຊາອານາຈັກ, ລິດອຳນາດ, ແລະ ລັດສະໝີ ກໍເປັນຂອງພຣະອົງສືບໆໄປເປັນນິດ” (ມັດທາຍ 6:13). ເປັນການໃຫ້ຄວາມຮູ້ແທ້ໆທີ່ຕອນທ້າຍສຸດຂອງການອະທິຖານນີ້ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າອີກ ແລະ ສະແດງຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບິດາ.

ເມື່ອເຮົາເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພຣະເຈົ້າປົກຄອງອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ວ່າພຣະອົງມີອຳນາດ ແລະ ລັດສະໝີພາບ, ເຮົາຍ່ອມຮັບຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນອົງປົກຄອງແທ້ໆ, ວ່າພຣະອົງຊົງຮັກເຮົາ ດ້ວຍຄວາມຮັກອັນດີເລີດ, ແລະ ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສຸກ. ຂ້າພະເຈົ້າພົບວ່າຄວາມລັບ ຢ່າງໜຶ່ງໃນການທີ່ຈະມີຊີວິດຜາສຸກແມ່ນການເຂົ້າໃຈວ່າການເຮັດຕາມວິທີຂອງພຣະເຈົ້າຈະ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສຸກຫລາຍກວ່າເຮັດຕາມວິທີຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

ເປັນອັນຕະລາຍຫລາຍທີ່ຄົນຄົນໜຶ່ງຈະຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ມີຄຸນຄ່າພໍທີ່ຈະອະທິຖານ. ແນວຄິດເຊັ່ນນັ້ນມາ ຈາກວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ, ຜູ້ທີ່ສອນເຮົາບໍ່ໃຫ້ອະທິຖານ (ເບິ່ງ 2 ນິໄສ 32:8). ເປັນເລື່ອງເສົ້າໃຈ ທີ່ຄິດວ່າເຮົາມີບາບຫລາຍໂພດ ທີ່ຈະອະທິຖານຄືກັນກັບຄົນເຈັບປ່ວຍເຊື່ອວ່າຕົນເອງເຈັບ ປ່ວຍໜັກເກີນໄປທີ່ຈະໄປຫາໝໍ!

ເຮົາບໍ່ຄວນຄິດວ່າການອະທິຖານແບບໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຈະຈິງໃຈຂະໜາດໃດ, ຈະໄດ້ຮັບປະສິດ ທິພາບທັງໝົດ, ຖ້າເຮົາພຽງແຕ່ອະທິຖານ. ເຮົາບໍ່ຄວນອະທິຖານເທົ່ານັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງເຮັດວຽກເພື່ອ ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເຮົາຮ້ອງຂໍໃນການອະທິຖານຂອງເຮົານຳອີກ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະພໍພຣະໄທ ນຳຜູ້ທີ່ອະທິຖານແລ້ວເຮັດວຽກຫລາຍກວ່າຜູ້ອະທິຖານເທົ່ານັ້ນ. ຄືກັນກັບຢາ, ການອະທິຖານຈະ ໄດ້ຮັບຄຳຕອບ ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຖືກສັ່ງ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າການອະທິຖານເປັນສິດທິພິເສດອັນແສນຫວານ, ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ບຸນຄຸນທີ່ສາມາດເວົ້າລົມນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານ ຂອງພຣະອົງຕອນຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພາະວ່າພຣະອົງຕອບ ແລະ ເວົ້າລົມນຳເຮົາ ແທ້ໆ. ແນ່ນອນ, ຕາມທຳມະດາແລ້ວ ວິທີທີ່ພຣະອົງເວົ້າລົມນຳເຮົາບໍ່ແມ່ນເປັນສຽງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນ. ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ: "ສຽງທີ່ແສນຫວານ ແລະ ງຽບຂອງການດົນໃຈ ມາເຖິງແບບລັກສະນະຄວາມຮູ້ສຶກຫລາຍກວ່າເປັນສຽງເວົ້າ. ຄວາມສະຫລາດອັນບໍລິສຸດສາມາດ ເຂົ້າສູ່ສະຕິປັນຍາ. ... ການຊື່ນຳນີ້ເກີດຂຶ້ນຄ້າຍກັບຄວາມນຶກຄິດ, ຄວາມຮູ້ສຶກຜ່ານການກະຕຸ້ນ ແລະ ຄວາມປະທັບໃຈ." ("Prayer and Promptings," *Liahona*, Nov. 2009, 44).

ບາງຄັ້ງເບິ່ງຄືວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຈາກການອະທິຖານຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ແຂງຂັນຂອງເຮົາ. ຕ້ອງມີສັດທາທີ່ຈະຈື່ຈຳວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບໃນເວລາຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນວິທີຂອງພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະໃຫ້ພອນເຮົາດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະດີໄດ້. ຫລື ເມື່ອເຮົາຄິດກ່ຽວກັບມັນຫລາຍຂຶ້ນ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເຮົາຈະເຂົ້າໃຈຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ເຮົາຄວນເຮັດ.

ກະລຸນາຢ່າຢ້ານໃຈຖ້າວ່າມັນບໍ່ເກີດຜົນຕໍ່ທ່ານໃນທັນທີທັນໃດ. ຄືກັນກັບການຮຽນ ພາສາຕ່າງດ້າວ, ມັນຕ້ອງໃຊ້ການຝຶກຫັດ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມ. ກະລຸນາຮູ້ວ່າ,

ຜ່ານສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ທ່ານຈະສາມາດຮຽນຮູ້ພາສາແຫ່ງພຣະວິນຍານ, ແລະ ເມື່ອທ່ານຮຽນຮູ້, ທ່ານຈະໄດ້ຮັບສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ອຳນາດໃນຄວາມຊອບທຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າຊື່ນຊົມນຳຄຳສັ່ງສອນຂອງສາດສະດາຜູ້ແສນຮັກຂອງເຮົາ, ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ຜູ້ກ່າວວ່າ “ເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຍາກລຳບາກນຳການ ທຳທາຍ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກບໍ່ວ່າໃຫຍ່ ຫລື ນ້ອຍ, ການອະທິຖານເປັນສິ່ງໃຫ້ຄວາມເຂັ້ມແຂງ ທາງວິນຍານ; ມັນເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຈະນຳໄປສູ່ຄວາມສະຫງົບ. ການອະທິຖານເປັນວິທີທີ່ເຮົາ ຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ, ອົງຊົງຮັກເຮົາ. ເວົ້າລົມນຳພຣະອົງໃນການ ອະທິຖານ ແລະ ຈົ່ງລໍຖ້າຄຳຕອບ. ສິ່ງມະຫັດສະຈັນສະແດງອອກຜ່ານການອະທິຖານ.” (“Be Your Best Self,” *Liahona*, May 2009, 68).

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ບຸນຄຸນຢ່າງເລິກຊຶ້ງສຳລັບສິດທິພິເສດຂອງການເວົ້າລົມນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ດ້ວຍການອະທິຖານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພະໂທສຳລັບຫລາຍໆຄັ້ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍິນ ແລະ ຕອບຂ້າພະເຈົ້າ. ເພາະພຣະອົງຕອບຂ້າພະເຈົ້າບາງຄັ້ງເປັນວິທີມະຫັດສະຈັນ ແລະ ວິທີທຳນາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະອົງຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຢ່າງຖ່ອມຕົວວ່າ ພຣະເຢຊູຄິດ, ພຣະບຸດອົງສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຂອງເຮົາ. ນີ້ແມ່ນສາສນາຈັກ ແລະ ອານາຈັກຂອງພຣະອົງໃນໂລກນີ້; ພາລະໜ້າທີ່ຂອງ ສາສນາຈັກນີ້ເປັນຂອງພຣະອົງ. ທ່ານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ຜູ້ທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ປະທານພອນ, ເປັນສາດສະດາຂອງພຣະອົງ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງ ເຫລົ່ານັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນຢ່າງລົມບູນ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Francis M. Lyman, “Proprieties in Prayer,” in Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–92), 3:76–79; B. H. Roberts, comp., *The Seventy’s Course in Theology*, 5 vols. (1907–12), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), “Prayer,” 1118–19; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. (1966), 583.